

אדוארד ליר

**סיפורם של ארבעת הילדים הקטנים
שהקיפו את העולם**

עם איורים מאת המחבר

עברית: יותם בנשלום

פעם אחת, לפני שנים רבות, היו ארבעה ילדים קטנים בשם

ויולט, סלינגסבי, גאי וליונל;

ולארבעתם התחשק לראות את העולם. לכן קנו סירה גדולה כדי להפליג סביב העולם בדרך הים, ולשוב מצדו השני בדרך היבשה. הסירה הייתה פחלה

ומגודת בירק, והמפרש היה צהב ומפוספס באדם; וכשיצאו לשיט לקחו עמם רק חתלתולה קטנה, שתגנט את הסירה ותטפל בה, וקוגל-מוגל שבע ימים, שיבשל ארוחת ערב ונתית תה; ולשם כך לקחו גם קנקן תה גדול.

בעשרת הימים הראשונים הפליגו הפלגה נהדרת, והיה להם מזון בשפע, כי היו שם דגים רבים, וכל שהיה עליהם לעשות היה לשלות אותם מן הים במצוקת, והקוגל-מוגל שלק אותם תכף ומיד; והחתלתולה זכתה בעצמות והביעה שביעות רצון נפרת ממצב הענינים, ועל כן היו כל בני החבורה שרויים במצב רוח טוב.

בשעות היום הייתה ויולט טרודה בעקר במזיגת מי מלח אל תוף מחבצה, ושלישת אחיה חבצו אותם בפראות רבה בתקנה לעשות מהם חמאה, אף לעתים נדירות בלבד, אם בכלל, הצליחו בכך; ובדרך הערב נאספו כלם אל תוף קנקן התה וישנו שם בנוחות רבה, בעוד החתלתולה והקוגל-מוגל דואגים לסירה.

כעבר זמן ראו יבשה באפק; וכשהגיעו אליה גלו שזהו אי העשוי מים המקפים אדמה. יתר על כן, מצדיו נמתחו מצרי-חלוף ועל פניו געש גרם גולף אדיר, ועל כן היה יפהפה להפליא; ועליו צמח רק עץ אחד, שגבהו חמש מאות ושלש רגלים.

לאחר שעלו אל האי התהלכו בו אנה ואנה, אף להפתעתם הרבה גלו שהוא מלא נתחי בשר עגל ופצפוצי שוקולד, ומלבדם אין בו מאומה. לכן טפסו אל צמרת העץ הבודד כדי לברר, במדת האפשר, אם יש שם אנשים; אף לאחר שבלו שבוע

בראש העץ ולא ראו נפש חיה הגיעו למסקנה המתבקשת שהאי ריק מיושב, ועל כן הטעינו את הסירה באלפים נתחי בשר עגל ובמליון פצפוצי

שוקולד; ואלה הספיקו לכלפלתם במשך יותר מתוד, ובזמן זה המשיכו במסעם בענג ובאדישות שאין כדוגמתם.

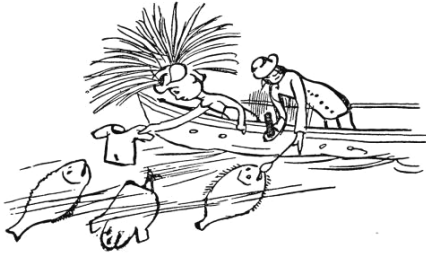
לאחר מכן הגיעו לחוף שהיו בו לא פחות מששים וחמשה תכיים אדמים גדולים וכחלי זנב היושבים על מעקה בשורה, וכלם שקועים בתנומה עמקה. וצר לי לספר שהקוגל-מוגל והחמלתולה הודחלו בשקט ותלשו בפייהם את נוצות זנבו של כל אחד ואחד מהם, וויולט נזפה בהם על כך בחמרה רבה.

ואף על פי כן תחכה את כל הנוצות, מאתים וששים במספר, אל תוף הבונטה שלה, וכך שותה לה חזות מתנוצצת ונאה, שובת לב ורבת תועלת.

המארע הבא נקרה בדרךכם בחלק צר של היים, שהיה גדוש דגים רבים עד כדי כך שלא יכלו להמשיך הלאה; ועל כן נשארו שם ששה שבועות, עד שאכלו כמעט את כל הדגים, והיות שהיו אלה דגי משה רבנו מבשלים ברטב חסילונים לא היה בכך שום קשי. ומעט הדגים ששרדו ולא נאכלו התלוננו על הקר ועל הקשי להרדם בגלל ההמלה הנוראה שמקיימים דבי הקטב והטוטפות הטרופיות, החולפים שם במספר רב, ועל כן סרגה ויולט למענם כמה כתנות צמר קטנות ברב טובה, וסלינגסבי חלק להם כמה

גְּלוּלוֹת אוֹפְיוֹם, וּבִזְכוּת מַעֲשִׂים
נַחֲמִידִים אֵלּוּ הוּחַם לְדָגִים וְהֵם
יִשְׁנוּ שְׁנַת יִשְׂרָאֵל.

אִז הִגִּיעוּ לְאֶרֶץ שׁוֹפְעַת עֲצֵי
תְּפוּז עֲצוּמִים וְאֲדִירֵי מַמְדִים
שֶׁעֲנַפֵּיהֶם עֲמוּסֵי פְרִי. עַל כֵּן

יָרְדוּ כָּלֵם מִן הַסִּירָה, וְאֵת קִנְקֵן הַתַּחַּה לְקַחוּ עִמָּם כְּדֵי לְשִׁים בּוֹ אֵת הַתְּפוּזִים
שִׁיאֲסֹפוּ. אֲבָל בְּעוֹדֵם טְרוּדִים בְּכַף קָמָה רוּחַ אַיְמָה וְנוֹרָאָה, וְהִיא תִּלְשֶׁה אֵת
רַב נֹצוֹת זָנַב הַתְּכִי מִן הַבוֹנְטָה שֶׁל וִיּוֹלֵט; אִךְ אֲסוֹן זֶה הָיָה כְּאִין וְכֶאֱפֹס
לְעַמַּת הַמִּילִיוֹנִים עַל צְבֵי מִילִיוֹנִים שֶׁל תְּפוּזִים שֶׁהִדְרִדְרוּ עַל רֵאשֵׁיהֶם וְחִבְטוּ
בָּהֶם וְחָבְלוּ בָּהֶם וְחָבְלוּ בָּהֶם וְחִבְטוּ בָּהֶם אֲנוּשׁוֹת עַד שֶׁהָיָה עֲלֵיהֶם לְרוּץ
מֵהָר כָּכָל שֶׁנִּשְׁאָאוּם רִגְלֵיהֶם כְּדֵי לְהַצִּיל אֵת נַפְשָׁם, שְׁלֵא לְדַבֵּר עַל קוֹל
קִרְקוּשׁ הַתְּפוּזִים כִּנְגֵד קִנְקֵן הַתַּחַּה, שֶׁהָיָה מִבְּעִית עַד לְהַדְהִים.

לְמֵרוֹת הַפֶּל הִגִּיעוּ לְסִירָה בְּשָׁלוֹם, אִךְ שֶׁהָיוּ פְּגוּעִים וּמְלֵאֵי תִרְעָמַת; וְרָגְלוֹ
הִימְנִית שֶׁל הַקּוֹגְל־מוֹגֵל הוֹסְטָה מִמְּקוֹמָה מְרֹב חִבְטוֹת עַד כְּדֵי כֶּף, שֶׁבְּמִשְׁפָּךְ
שְׁבוּעַ לְפָחוֹת הָיָה
עָלָיו לְתַחַב אֵת רֵאשׁוֹ
בְּנַעַל הַבֵּית שְׁלוֹ כֹּל
אֵימַת שֶׁבִקֵּשׁ לְשַׁבֵּת.

לְמִשְׁךְ זְמַן מָה הַשְּׂרָה
עֲלֵיהֶם מֵאֲרַע זֶה

דְּכִדּוּף לֹא מְבַטֵּל, וְיִתְכַּן שֶׁלְעוֹלָם לֹא הָיוּ מִתְאוּשְׁשִׁים אֶלְמֵלֵא לְיוֹגֵל, שֶׁגִּלָּה
הַתְּמִדָּה וּמְסִירוֹת הָרְאוּיוֹת לְשִׁבַּח וְעֲמֵד לְלֹא הָרַף עַל רִגְלָה אַחַת בְּעוֹדוֹ שׁוֹרֵק
בְּאֲזַנֵּיהֶם בְּקוֹלֵי קוֹלוֹת וּבְחִיוּנוּיּוֹת מְרַבָּה. הַדְּבָר הַסִּיחַ אֵת דַּעְתָּם שֶׁל בְּנֵי
הַחֲבוּרָה עַד שֶׁמְעַט־מְעַט חָזַר מִצַּב רוּחָם וְהַשְׁתַּפֵּר, וְכֹלֵם הִסְכִּימוּ שֶׁבְּשׁוֹכֵם
הַבֵּיתָה יַעֲרֹכוּ מִגְּבִית וְיִרְכְּשׁוּ לְלִיוְנָל תְּעוּדַת הוֹקְרָה עֲשׂוּיָה פֶּטֶל וּמֵאֲפָה
וְנִגְבִיל כְּאוֹת תּוֹדָה מִחֶרֶב לֵב.

לאחר שהפליגו עוד כמה ימים בשוכה ובנחת הגיעו לארץ אחרת, והתפתעתם ולשביעות רצונם ראו בה עכברים לבנים ואדמי עינים שלא יספרו מרב היושבים במעגל גדול וסועדים את לבם ברפרפת ביצים בארץ מנמס ומשביע רצון ביותר.

והיות שארבעת הנוסעים היו רעבים למדי, כי נמאס להם לאכל אך ורק תפוזים ודגי משה רבנו, הם ערכו התמציות בשאלה אם יהיה זה הולם לגשת אל העכברים ולבקש מהם מעט רפרפת בדחילו ורחימו, שהרי באפן כזה לא יוכלו לסרב. הסכם שגאי ילף לשטח את הבקשה באזני העכברים, וכך אמנם עשה תכף ומיד; אך הם נתנו לו רק קלפת אגוז מלאה עד למחציתה ברפרפת מהולה במים. הדבר הכעיס את גאי, והוא אמר: "עלי לומר שמי שיש לו כל כך הרבה רפרפת כמוכם יכול להרשות לעצמו לנדב מעט יותר ממנה!" אך ברגע שסיים את דבריו הסתובבו אליו כל העכברים והתעטשו לעברו בארץ נקמני ומאוס (וקול מקרטם ובלתי נעים מזה

שמשמיעים מיליוני עכברים נרגזים המתעטשים בבת אחת קשה להעלות על הדעת). ולכן רץ גאי חזרה לסירה, לא לפני שהשליך את כובעו הישר ללב קערת הרפרפת וקלקל לעכברים את כל סעדת הערב.

מיניה וביה הגיעו ארבעת הילדים לארץ שאין בה בתים, רק מספר רב מאד של בקבוקים גדולים ולא־פקוקים שצבעם כחל מתוק, רגיש ומסחרר. בכל אחד מן הבקבוקים הכחלים שכן זבוב כחל בקבוק, וכל היצורים המעניינים הללו חיו יחד בהרמוניה שופעת וכפרית ביותר; רק בחבלי ארץ מעטים אפשר אולי למצא אשר נואש ומשלם מזה. וילט, סלינגסבי, גאי וליונגל התרשמו מאד מצורת ההתישבות היחודית והמאלפת, ולאחר שבקשו את רשותם של הזבובים כחלי הבקבוק (וקבלו אותה בכל הכבוד) משכו את הסירה אל החוף והחלו להכין תה מול הבקבוקים; אך היות שעלי תה לא

”נִשְׁמַע טְעִים!“ אָמַר גָּאִי.

וְלִיּוֹנָל הוֹסִיף: ”עֲצוּם!“ וְכָל הַזְּבוּבִים כְּחֲלֵי הַבְּקָבוֹק אָמְרוּ: ”זִזְזוּם!“

אִז אָז אָמַר זָבוּב זָקֵן שֶׁבָּאָה הַעֵת לְזַמֵּר אֶת מְזִמּוֹר הָעָרֵב; וְלִמְשַׁמַּע הָאוֹת הִחֲלוּ כָּל הַזְּבוּבִים כְּחֲלֵי הַבְּקָבוֹק לְזַמְזֵם זְמוּזֵם נְהָדָר וּמְרֵיב אֵיזֵן, וְהַקּוֹלוֹת הַהֶרְמוֹנִיִּים וְהַמְרִירִים הִדְהִדוּ עַל פְּנֵי הַמַּיִם וְהִזְדַּמְרוּ סָבִיב הַפְּסָגוֹת הַפֶּסְטוֹרְלִיּוֹת שֶׁל הַיְרֻזָּאִים הַרוֹגְשִׁים עַל הַהָרִים הַמְּרִיקִים וְהַקְּרוֹמִיִּים בְּשִׁלְחָה חוֹלְנִית וְחוֹלְמִנִית הַיְדוּעָה רַק לְאַנְשֵׁי הַמַּעֲלָה. הַלְּבָנָה זָרְחָה בְּעֲצוּלוֹתָא מִן הַרְקִיעַ הַמְּשֻׁפָּרֵץ כּוֹכָבִים, וְאוֹרָה יָרַד כְּטַל עַל כְּנַפְיָהֶם, מְתַנִּיָּהֶם וְגַבְּם שֶׁל הַזְּבוּבִים כְּחֲלֵי הַבְּקָבוֹק בְּהִדְרֵי יְחוּדֵי וְחִסְרֵי חֲשִׁיבוּת; וְלִנְכַח נְסֻבוֹת תְּכַלְפּוֹת אֲשֶׁר כְּאַלְהָה עֲלֵץ הֵטְבַע כְּלוּ.

שָׁנִים רַבּוֹת לְאַחַר מִכֵּן נוֹתֵר עָרֵב זֶה נְטוּעַ בְּזָכְרוֹנָם שֶׁל הַנוֹסְעִים הַצְּעִירִים כְּאַחַד הָעָרָבִים הַמְּאַשְׁרִים בְּחֵיָהֶם, וְרַק אַחֲרֵי חֲצוֹת – לְאַחַר שֶׁהַקּוֹגֶל-מוֹגֵל הִנְיָף אֶת הַמַּפְרָשׁ, קָנְקֵן הַתָּה וְהַמְחַבְצָה הוֹנְחוּ בְּמִקּוֹמָם וְהַחֲתָלְתוּלָה הַצְּבָה עַל יַד הַהֶגְאִים – נִפְרַד כָּל אֶחָד מֵהַיְלָדִים מֵהַזְּבוּבִים כְּחֲלֵי הַבְּקָבוֹק בָּרַב רָגֵשׁ, וְכָל הַזְּבוּבִים יָרְדוּ כְּזָבוּב אֶחָד אֶל קוֹ הַמַּיִם כְּדֵי לְהַתְּבוֹנֵן בְּנוֹסְעִים מִפְּלִיגִים לְדַרְכָּם.

לְאוֹת כְּבוֹד וְהַעֲרָכָה קָדָה וַיּוֹלֵט עַד שֶׁאַפָּה כְּמַעַט נִגַּע בְּקַרְקַע, וְהָיָא נֶעְעָה אֶת אַחַת מִנוֹצוֹת זָנָב הַתְּפִי הָאֲחֵרוֹנוֹת שֶׁלָּהּ בְּשַׁעַר רֵאשׁוֹ שֶׁל הַזְּבוּב כְּחֵל הַבְּקָבוֹק הַחֲבִיב בְּיֹתֵר; וְסִלִּינְגְּסִבִּי, גָּאִי וְלִיּוֹנָל הֶעֱנִיקוּ לְזָבוּבִים שְׁלֵשׁ קַפְסָאוֹת קִטְנוֹת וּבִהֵן סְכוּת שְׁחֵרוֹת, תְּאֵנִים מִיְּבֻשׁוֹת וּמְלַח אֲנָגְלִי לְשִׁלְשׁוּל;

וְכָף עֲזָבוּ אֶת אוֹתוֹ חוֹף מְאֹשֵׁר לְעֵדֵי עַד.

נִרְגָּשִׁים עַד עִמְקֵי נִשְׁמַתָּם קִפְצוּ אַרְבַּעַת הַנוֹסְעִים הַקִּטְנִים אֶל

תוֹךְ קָנְקֵן הַתָּה וְנִרְדְּמוּ בֵּן רַגַע. אַף בְּמִשְׁךְ שְׁעוֹת רַבּוֹת עוֹד נִשְׂאוּ לְאַרְךָ הַחוֹפִים יְכַבּוֹת אֲבָל וְאֲבָדָן וְקוֹלוֹת שֶׁל אֶלְפֵי אֶפִּים הַנִּמְחַטִּים בְּמִמְחַטוֹת

חטם בבת אחת – קולות שהדהדו נוגות על גבי הגלים המתעגלים לצד הסירה בהתרחקה עוד ועוד מארצם המאשרת של הזבובים כחלי הבקבוק.

אחרי הארועים האלה לא ארע דבר ראוי לציון במשך ימים מספר, אם כי הנוסעים חלפו על פני חלקת חול שטוחה והבחינו במתזה מלבב ובלתי רגיל: סרטני ים וסרטני נהר במספר רב – כשש מאות או שבע מאות – היושבים ליד קו החוף, טורחים להתיר פקעת סבוכה של פתילי צמר ורדים ומפעם לפעם מרטיבים את הפקעת בנוזל העשוי מי אזוביון וזין לבן מתתק.

“האם נוכל לעזר לכם, הו סרטנים סורגים?” אמרו ארבעת הילדים.

“תודה רבה לכם,” החזירו הסרטנים. “אנו מנסים להכין לנו פסיות צמר, אף איננו יודעים כיצד לעשות זאת.”

אמנות הכנת הפסיות לא הייתה זרה לוילט כל עקר, ולמשמע הדברים האלה אמרה לסרטנים: “האם הצכתות שלכם מתברגות או קבועות במקומן?”

“כלן מחברות בהברגה,” אמרו הסרטנים, ובלי שהיות ערמו ערמה גדולה של צכתות ליד הסירה; ובצורתן התיירה ויולט את כל פתילי הצמר הנרדדים והכינה מהם את הפסיות הנחמדות ביותר שאפשר להעלות על הדעת. לאחר שהבריגו הסרטנים את הצכתות חזרה למקומן, עטו את הפסיות בעליצות והתרחקו משם חיש מהר על רגליהם האחוריות, מסלסלים בקולם הזף שירים בסלם מינורי.

לאחר מכן שבו הנוסעים הקטנים להפליג עד שהגיעו למישור רחב ידים ועצום ממדים להדהים, ובמבט ראשון לא היה בו דבר לגלותו; אף לאחר שהתקדמו בו כמה צעדים הופיע דברמה הרחק באפק האפורי, ולאחר שהתקרבו הנוסעים ובחנו את אותו דברמה בחינה דרמטולוגית מדקדקת נראה היה שמדבר בדברמה החובש פאה נכרית לבנה וגדולה ויושב בכרסה העשויה עוגות ספוג וצדפות ריקות. “הדבר אינו נראה כבן אדם,”

אָמְרָה וַיּוֹלֵט בְּפִקְפוּק; וְלֹא עָלָה בְיָדָם לְהִבִּין מֵהוּ אוֹתוֹ דָּבָר עַד שֶׁהִקּוּגַל מוּגֵל, שֶׁפָּכַר הַתְּנַסָּה בַּהַרְיוֹת הָעוֹלָם, זַעַק בְּלַחַשׁ: "הֵן זוֹהֵי הַכְּרוּבִית הַלְּבָבִית!"

וְכִף הָיָה בְּאֵמֶת, וְכַעֲבֹר זְמַן קָצָר גָּלוּ שְׂמָה שֶׁחֲשָׁבוּ לְפֶאֱה נְכָרִית עֲנֻקִית הוּא בְּעֵצָם חִלְקָה הָעֲלִיּוֹן שֶׁל הַכְּרוּבִית, שְׂאִין לְכְרוּבִית זוֹ רְגָלִים כָּלֵל, וְשֶׁהִיא מְסַגֵּלֶת לְהַתְהַלֵּךְ עַל הַקֶּלַח שֶׁלָּהּ בְּאִפְן מְנִיחַ אֶת הַדַּעַת, מֵה שֶׁמְטַבַּע הַדְּבָרִים מְצַמְצֵם אֶת הוֹצָאוֹתֶיהָ עַל גְּרָבִים וְנֻעְלִים.

לְפֶתַע, בְּעוֹד יוֹרְדֵי הַסִּירָה מִתְבוֹנְנִים בָּהּ בְּחֻבָּה מֵהוּלָה בְּבַחֲלֶיהָ, קָמָה הַכְּרוּבִית מִמְקוֹמָהּ וּמְהֵרָה מַחְדוּסוֹת לְעֵבֶר הַשְּׂקִיעָה – בְּהִלְכָּה תְּמַכּוּ בָּהּ שְׁנֵי מְלַפְפוֹנִים סוֹרָרִים וּמְסוֹרִים, וְכַתָּה שֶׁל נַחֲלִיאֵלִי נַחַל צְעָדָה בְּשִׁלְשׁוֹת לְפָנֶיהָ – עַד שֶׁנֻּעְלָמָה בְּסוֹף מַעְרָב בְּעֵנַן אֶלְגִּבִּישׁ שֶׁל חוֹל תְּרַבּוּנִי.

מוֹכֵן שֶׁחֲזִיוֹן זֶה הַרְשִׁים אֶת אַרְבַּעַת הַיְלָדִים עַד לְעִמְק לְבָם; וְהֵם שָׁבוּ לְסִירָתָם מִיָּד, חֲדוּרֵי אִסְתָּמָה מִתְפַּתַּחַת וְתֹאבּוֹן עוֹ.

זְמַן קָצָר לְאַחַר מִכּוֹן נֶאֱלָצוּ הַנוֹסְעִים לְהַפְלִיג תַּחַת צוּקֵי סַלַע גְּבוּהִים, וְיָלְדוּ קֶטָן וְדוּחָה בְּמִיחָד שֶׁיִּשָּׁב עֲלֵיהֶם, לְבוֹשׁ מְכֻנְסִים תְּפוּחִים וְרִדִים וְחֻבּוֹשׁ צַלְחַת בְּדִיל, הַשְּׁלִיף דָּלַעַת עֲצוּמָה לְעֵבֶר הַסִּירָה וְהִפָּף אוֹתָהּ תַּכְּף וּמִיָּד.

אִף הַהִתְהַפְּכוֹת לֹא גָרְמָה לְשׁוּם תּוֹצְאָה בְּלִמֵּי רְצוּיָהּ, מְשׁוּם שֶׁכָּל בְּנֵי הַחֲבוּרָה יָדְעוּ לְשַׁחֲוֹת, וְלִמְעַשֶּׂה הָעֵדִיפוּ אֶת הַשְּׁחִיָּה עַל פְּנֵי הַשֵּׁיט עַד עֲלוֹת הַלְּבָנָה, שְׂאֵז הַצְּטַנְנוּ הַמַּיִם וְהֵם טָפְסוּ לְסִירָה בְּשִׁטְף נִטְף. בֵּינְתַיִם הַשְּׁלִיף הַקּוּגֵל-מוּגֵל אֶת הַדָּלַעַת חֲזָרָה בְּכוּחַ רַב

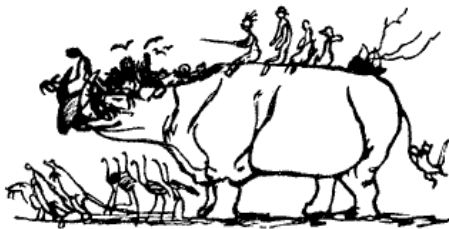
וּפְגַע בְּסַלְעִים שֶׁעֲלִיהֶם יִשָּׁב הַיְלָד הַמְרֻשָּׁע בְּמְכֻנְסוֹ הַנּוֹרִדִים, וְהָיִיתָ שֶׁהִיתָה מְלֵאָה גְּפּוּרוּרִים עַד לְהַתְּפַקֵּעַ הַתְּפוּצָצָה הַדָּלַעַת בְּלֵאֵט לְאֶלֶף רְסִיסִים, וְאִזּוֹ

התלקחו הסלעים באש, והילד הקטן והדוחה התלהט עוד ועוד ועוד עד שמכנסיו התפוחים עטו גון ירקרק, ואפו נשרף כלייל.

שנים-שלשה ימים לאחר התרחשות זו הגיעו למקום אחר, ושם לא מצאו דבר למצט בורות רחבים ועמקים הגדושים רבת תותי עץ. זהו קנינם של הקופים הזעירים צהבי החטם, הנפוצים במחוזות אלו ואוגרים את רבת תותי העץ כדי לאכל ממנה בימות החרף, בלילה בתבשיל שבלולים שקוף ומגשת בקעריות חרסין מתוצרת ודג'ווד, הגדלות שם בר. רק קוף צהב חטם אחד היה שם, והוא ישן שנה עמקה; אף נחירותיו האכזריות וצמאות הדם הטילו אימה כזו על ארבעת הנוסעים, על הקוגל-מוגל ועל החתלתולה עד שהם נטלו לעצמם רק ספל רבה קטן ושבו להפליג בסירתם בלי שהיה.

מה רבתה אימתם כשראו את הסירה, ואת המחבצה וקנקן התה עמה, נתונה בפיה אחבישוק יאנוס, יצור פרא ימי אים ונורא למראה שאפשר להשתעות עמו רק בקוץ מפרזים שכאלה. בן רגע ברסמה הסירה היפה לחמשים וחמשה אלף מיליון מאות מיליארדי רסיסים, ואז הבהר לויולט, לסלינגסבי, לגאי ולליוגל שלא יוכלו לסיים את מסעם בדרך הים.

על כן נאלצו ארבעת הנוסעים להמשיך בנודייהם ביבשה, ולמזלם הרב חלפו באותו רגע ליד קרנף זקן, והם לכדו אותו; הארבעה עלו על גבו, הקוגל-מוגל התישב על קרנו ואחז באזניו והחתלתולה הטלטלה על קצה זנבו, והם יצאו לדרך, נושאים באמתחתם רק ארבעה פולי שעועית ושלוש ליטראות של מחית תפוחי אדמה שיכלכלו אותם במשך המסע.

עם זה עלה בידם ללפד הרבה תרנגולות, תרנגולי הדו ועופות אחרים שנתנו בלא הפוגה על ראש הקרנף כדי לפלות ממנו את ורעוני

הכרויה שגדלה עליו, ואת היצורים הללו הם בשלו בארז מספק ופסקני ביותר על מדורה שהבעירו על גב הקרנף האמור. להק של קנגורואים

וַעֲגוּרֵי עֶזְקָ לְיְהוָה אֹתָם מִתּוֹךְ סִקְרָנוֹת וְשֹׁאֲנָנוֹת, וְלֹכֵן לֹא חִסְרָה לָהֶם חִבְרָה,
וְהֵם הִמְשִׁיכוּ קְדִימָה כְּבַתְּהִלּוּכַת נִצְחוֹן מִעֵטִירָה.

וְכָף, בְּפָחוֹת מִשְׁמוֹנֶה עֶשֶׂר שָׁבוּעוֹת, הִגִּיעוּ כָּלֶם הַבְּיָתָה בְּשָׁלוֹם, וְשֵׁם קָבְלוּ
קְרוֹבֵיהֶם הַמְעֲרִיצִים אֶת פְּנֵיהֶם בְּעֵנֶג מְהוּל בְּבוּז; וְשֵׁם הִחְלִיטוּ לְבַסּוֹף
לְדַחוֹת אֶת הַמִּשָּׁף מִסְעִיָּהֶם הַמִּתְכַּנְּנִים לְמוֹעֵד אַחֵר, נוֹחַ יוֹתֵר.

וּבְאֲשֶׁר לְקַרְנָהּ, לְאוֹת תּוֹדָה וְהוֹקְרָה צִוּוּ הָאֲרָבָעָה לְהַרְגוֹ וּלְפַחֵלְצוֹ; וּלְאַחֵר
מִכֵּן הִצִּיבוּ אוֹתוֹ מִחוּץ לְדֹלֶת בֵּית אֲבֵיהֶם כְּגַלְעָד, לְגֵרֵד בּוֹ אֶת הַרְגָלִים.

